

Dag lieve Bruno,

Zij aan zij zware tochten gemaakt,
Door weer en wind,
Over sneeuw en ijs,
Over rotsen en bergen,
Maar ook langs kabbelende riviertjes en de zee,
Tot het echt niet meer ging.

Je was niet tegen alle weersomstandigheden bestand,
Droeg in de winter een rode jas,
En je moest een keer van de berg gedragen worden,
Maar altijd vol energie en levenslust,
Zolang je maar mee kon.

De laatste jaren bleef je thuis bij opa en oma,
Of we gingen kleine stukjes wandelen waar je nog intens van
genoot,
Maar tenslotte ging ook dat niet meer.
Je ging zichtbaar achteruit,
En uiteindelijk kwam het onherroepelijke besluit.

Bruno, je bent onvervangbaar!